

De lezing: Auf Heineken könn wir uns eineken

Duitse correspondent Kerstin Schweighöfer over haar boek

Achtergrond - 8 februari 2013

Als Duitse correspondent in Nederland heb je heel wat vooroordelen te ontkrachten. Kerstin Schweighöfer weet daar alles van. Ze is voorzitter van de Buitenlandse Persvereniging Nederland (BPV) en werkt voor onder andere ARD en Focus. Onlangs schreef ze een boek over haar leven hier: 'Auf Heineken könn wir uns eineken.' Aanstaande woensdag vertelt ze erover aan de Deutsche Internationale Schule in Den Haag.

U bent nu ruim twintig jaar correspondent in Nederland, hoe bent u hier beland?

De liefde bracht me hier. Ik heb romanistiek en journalistiek gestudeerd en droomde van een leven in Frankrijk. Met champagne, camembert en de Champs-Élysées. Maar in plaats van een Jean-Luc werd ik verliefd op Jan-Kees. Alles klopte, behalve zijn nationaliteit. Hij kwam uit Nederland. Maar ik ben toch met hem mee gegaan.

Woensdag houdt u een lezing over uw nieuwe boek, 'Auf Heineken könn' wir uns eineken'. Waar gaat het boek over?

Ik noem het graag een roman over mijn leven achter de dijken, een als autobiografie geschreven kroniek van Nederland sinds 1990. Ik schrijf over de fundamentele verschillen tussen Duitsers en Nederlanders, op een grappige manier.

Bijvoorbeeld aan de hand van het gezondheidsstelsel. De motor van het Nederlandse stelsel is 'niet klagen maar dragen'. Dat komt voort uit het calvinisme. De huisarts zegt 'ga eens een wandeling maken en kom maar terug als het echt niet over gaat'. In Duitsland is dat heel anders, daar word je meteen onderzocht en altijd met een recept naar huis gestuurd.

De ondertitel van uw boek is 'Mein fabelhaftes Leben zwischen Kiffern und Calvinisten'. Wat is *fabelhaft* aan een correspondentenleven in Nederland?

Daarmee doel ik op het contrast wat je hier ziet. Je zit in Nederland tussen de

blowers en de calvinisten. Aan de ene kant heb je de zwarte kousenkerk, een beweging die leeft en voort bestaat. Aan de andere kant heb je de blowers.

Gedoogbeleid is dan ook iets typisch Nederlands. Dit jaar wordt in Amsterdam het vierhonderdjarig bestaan van de grachten gevierd. Toen ik me in het onderwerp verdiepte merkte ik dat het gedogen al uit die tijd stamt. Toen al barstten de steden uit hun voegen vanwege de migranten. Maar men dacht: we moeten de boel bij elkaar houden, we moeten gedogen. Dus de katholieken mochten hun eigen geloof hebben in hun eigen schuilkerk. Toen is het dus ontstaan, die pragmatische houding van het beter gedogen dan verbieden. Een goede traditie.

Moet u als correspondent vaak vooroordelen over Nederland ontkrachten?

Natuurlijk. Duitsers hebben een beeld van Nederland van klompen, tulpen en windmolens. Dat strookt niet met de waarheid, hoewel er ook veel dingen wel kloppen. Het hardnekkigste vooroordeel dat niet klopt is toch wel het imago van Nederland als modern en progressief land. Bijvoorbeeld op het gebied van vrouwenemancipatie. Toen ik hier aankwam viel het me al op. Vrouwen zijn goed gebekt, maar zo gauw als ze met kinderen beginnen is het gedaan. Dan stoppen ze met studeren en werken. Ook het percentage vrouwen in leidinggevende posities klopt niet met het progressieve imago dat er van Nederland bestaat. Het loopt gelijk op met Botswana, dat verwacht je niet.

Loopt u daar persoonlijk ook tegenaan?

Ik zie het in mijn omgeving. Als ik mijn vriendinnen met kinderen probeer te motiveren om meer te werken, maak ik mij daarmee niet populair.

U schrijft dat Nederlanders liever Heineken drinken, dan champagne. Wat bedoelt u daarmee?

Dat komt ook voort uit het calvinisme. Toen ik hier kwam, leefde men erg sober, er was weinig luxe. De Nederlandse keuken was een culinaire woestijn. Nu is dat wel veranderd. Mensen gaan wel eens uit eten en je ziet meer dikke auto's. Maar het is tegelijkertijd wel erg duur hier. Je betaalt twee keer zoveel als in Duitsland voor een maaltijd, en daarvoor is de kwaliteit niet eens zo hoog.

Wat is er volgens u nog meer veranderd in Nederland?

Net als alle correspondenten die hier zo lang wonen, heb ik veel zien veranderen. Nederland ging van het ene naar het andere uiterste. Van een gemakkelijk land naar 'regels zijn regels'. Inmiddels denk ik dat er weer meer mogelijk is. Er is een zekere balans gevonden, en daarmee ook rust.

Kerstin Schweighöfer leest voor uit 'Auf Heineken könn wir uns eineken',
woensdag 13 februari 2013, 19:30 uur aan de Deutsche Internationale Schule in
Den Haag. [Meer informatie](#)

Dit is een artikel gedownload via duitslandinstituut.nl.

Artikel: <https://duitslandinstituut.nl/artikel/56/de-lezing-auf-heineken-konn-wir-uns-eineken>